

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прзз 4/2016
22.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Драгана Скока и Бисерке Живановић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући по захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца ПТЗ бр.62/16 од 01.03.2016. године, против пресуде Прекршајног суда у Зрењанину 7 Пр бр.6-69/13 од 11.09.2015. године и пресуде Прекршајног апелационог суда у Београду, Одељења у Новом Саду III-308 Прж.18620/15 од 10.12.2015. године, у предмету царинског прекршаја, у јавној седници већа, одржаној дана 22.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, УКИДАЈУ СЕ** пресуде Прекршајног суда у Зрењанину 7 Пр бр.6-69/13 од 11.09.2015. године и Прекршајног апелационог суда у Београду, Одељења у Новом Саду III-308 Прж.18620/15 од 10.12.2015. године и предмет враћа Прекршајном суду у Зрењанину на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Прекршајног суда у Зрењанину 7 Пр бр.6-69/13 од 11.09.2015. године окривљени АА из ... оглашен је кривим да је дана 12.05.2011. године учинио прекршај из члана 293. став 1. тачка 1. Царинског закона, за шта је осуђен на новчану казну у износу од 14.527,22 динара под претњом замене казне у казну затвора услед неуплате исте, па је обаевезан и на сношење трошкова поступка у износу од 1.000,00 динара, под претњом принудног извршења, те му је изречена и заштитна мера која се односи на обавезу плаћања новчаног износа од 44.357,95 динара, под претњом принудног извршења. Поступајући по жалби окривљеног Прекршајни апелациони суд у Београду, Одељење у Новом Саду је пресудом III-308 Прж.18620/15 од 10.12.2015. године одбио жалбу и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених одлука Републички јавни тужилац је подигао захтев за заштиту законитости, због битне повреде одредаба прекршајног поступка, у смислу члана 234. став 1. тачка 15. Закона о прекршајима. Истиче да из изреке првостепене пресуде произилази да се окривљеном ставља на терет да је приложио царинском органу неверодостојну фактуру италијанске фирме заједно са изјавом којом приказује да има право на повлашћену стопу царине, иако он није знао нити је могао знати да фактура није веродостојна, јер је није састављао нити је то била његова обавеза. Такође наводи да је окривљени и у својој одбрани

пред првостепеним судом негирао намеру да царински орган, приликом увоза робе, наведе на погрешан закључак. Указује да окривљени није поступао противно одредби члана 23. став 1. Царинског закона, према којој су лица која учествују у вези са предметном робом дужна да царинском органу на његов захтев ставе на располагање исправе и податке у било ком облику да се налазе и пруже сваку другу помоћ потребну за примену царинских прописа. Међутим, према разлозима првостепене одлуке окривљени се није придржавао те одредбе Царинског закона, на који начин је починио прекршај из члана 293. став 1. тачка 1. Царинског закона. Због тога, по мишљењу Републичког јавног тужиоца, дати разлози првостепеног суда су потпуно нејасни. Сматра да управо из списка предмета произилази да је окривљени поступио по одредби члана 23. став 1. Царинског закона, односно да је царинском органу ставио на располагање сву расположиву документацију, коју је примио од иностране фирме, приликом царинења половног путничког возила, па је погрешан закључак суда да се није придржавао цитиране законске одредбе и да је на тај начин учинио прекршај за који је оглашен кривим и осуђен на новчану казну. Дате разлоге првостепеног прекршајног суда прихвата и другостепени прекршајни суд, одлучујући о жалби, на који начин и он чини исте повреде правила поступка. Указује да је за исти прекршај као и окривљени, АА, осуђена и његова супруга ББ, која је на пресуду првостепеног суда, којом је осуђена -7 Пр бр.6-70/2013 од 10.09.2015. године изјавила идентичну жалбу, као и окривљени, а коју је другостепени прекршајни суд - Прекршајни апелациони суд, Одељење у Новом Саду, пресудом III-303 ПРЖ.број 18619/15 од 20.10.2015. године усвојио, укинуо првостепену пресуду и предмет вратио првостепеном органу на поновни поступак. Са изнетих разлога, предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи и укине побијане пресуде, те предмет врати првостепеном прекршајном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је обавестио о седници већа Републичког јавног тужиоца, који, иако уредно обавештен, није приступио.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијане одлуке, у смислу члана 286. Закона о прекршајима ("Службени гласник РС" број 65/13), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Републички јавни тужилац је подигао, на основу члана 285. у вези члана 340. став 1. Закона о прекршајима ("Службени гласник РС" бр.65/13 и 13/16) захтев за заштиту законитости, против правноснажних пресуда Прекршајног суда у Зрењанину 7 Пр бр.6-69/13 од 11.09.2015. године и Прекршајног апелационог суда у Београду, Одељења у Новом Саду III-308 Прж.18620/15 од 10.12.2015. године, због битне повреде одредаба прекршајног поступка у смислу члана 234. став 1. тачка 15. Закона о прекршајима ("Службени гласник РС", бр. 101/05, 116/08 и 111/09).

Републички јавни тужилац основано захтевом за заштиту законитости указује да су побијане пресуде донете уз битне повреде правила

прекршајног поступка, у смислу члана 234. став 1. тачка 15. Закона о прекршајима. Наиме, основано се у захтеву наводи да у пресуди првостепеног прекршајног суда нису наведени разлози о одлучним чињеницама, односно исти су потпуно нејасни, јер то што се окривљеном ставља на терет да је приложио царинском органу фактуру италијанске фирме за коју је накнадно извршеном провером установљено да је неверодостојна, не значи да је изнео нетачне или неистините податке, односно да је навео царински орган на погрешан закључак, да би стекао или покушао да стекне плаћање дажбина у мањем износу. По оцени овог суда, правилно налази Републички јавни тужилац да окривљени није доставио царинском органу нетачне податке, с обзиром да није могао да проверава документацију преко италијанске администрације, нити је то била његова обавеза, односно поступао је у складу са одредбама чланова 11. и 23. Царинског закона ("Службени гласник РС" бр. 18/10 и 111/12) и изнео све чињенице и околности, те поднео исправе и друге доказе значајне за доношење одлуке, коју документацију су прихватили царински органи, као ваљану и валидну и извршили обрачун дажбина не тражећи друге исправе. При томе, сагласно одредбама чланова 16. и 22. Протокола 3 за примену Споразума о трговини и трговинским питањима између Европске заједнице, са једне стране и Републике Србије са друге стране, који Споразум је потврђен Законом о потврђивању прелазног споразума о трговини и трговинским питањима између Европске заједнице, са једне стране и Републике Србије, с друге стране („Службени гласник РС – Међународни уговори“ број 83/08), одговоран за тачност података о пореклу робе је извозик, у конкретном случају извозник из Италије, који је сачинио фактуру, за коју је накнадно извршеном провером установљено да је неверодостојна. Како, према наведеном, основано Републички јавни тужилац указује да окривљени није поступао противно одредби члана 23. став 1. Царинског закона, а према разлозима првостепене одлуке он се није придржавао те одредбе Царинског закона, на који начин је починио прекршај из члана 293. став 1. тачка 1. Царинског закона, то су разлози из образложења првостепене прекршајне одлуке нејасни и противуречни. С обзиром да другостепени прекршајни суд потврђује првостепену пресуду и он чини исту повреду одредаба прекршајног поступка.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је нашао да је поднети захтев основан, па је, на основу члана 287. став 4. Закона о прекршајима, одлучио као у изреци пресуде, с тим што је у поновном поступку првостепени прекршајни суд дужан да поступи по одредби члана 290. овог закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 22.12.2016. године, Прзз 4/2016

Записничар
Весна Карановић, с.р.

Председник већа – судија
Мирјана Ивић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

ТТ